

вни книги, истории и периодични списания“.

Нарастването на читалищния капитал, особено в последните две години, дава възможност да се подпомага обучението на сиромашките ученици, да се поддържа учителката във Враца и един ученик в Габрово и дори да се изпращат помощи в Цариград и Македония. Дописникът откроява усърдието на родолюбивите врачански младежи в работата на читалището. Изнесеното е показателно за забележителната роля на читалищата за културно-просветно развитие и издигане на българското възрожденско общество.

В кореспонденцията се засяга и състоянието на училищата в града, които „са горе-доле добре“, защото се очаква направата на ново училищно здание, „та тогава да са нареждат училищата.“

Още в началото на 1873 г. врачанската община се обръща към Св. Синод на Българската екзархия с молба за посредничество пред Хилендарския манастир, за да се направи замяна на неговия метох, намиращ се в непосредствена близост до Възнесенското класно училище, с друга сграда, за да може последното да се разшири и уголеми: „Надяваме са, че с благоразумието на тукашните първенци и със съдействието на общината врачанска, която са отличава между първите общини в България, и това скоро ще са направи, и Враца ще може да стане разпространителка на образованието по тези страни, както и се пада като един от старите и първите градове в България.“ - завършва обзора си врачанският дописник.

Сп. „Читалище“, в съгласие с названието си, още в първата си книжка, появила се на 1 октомври 1870 г., насърчава просветителската насока за развитие на българското общество: „Оружия, Оружия“ - известява ни ся, чи викали пламенно някъде распалени патриоти, за които милото Отечество ся намервало в критическо положение. Книги, книги, викат и треба да викат от всяка страна на Отечество ни любителите на просвещението.“

Настоятел на списанието във Враца е читалището, а в Оряхово - Тома Младенов.

Сред публикациите в „Читалище“ внимание предизвиква статията „Български народни изложби“, поместена в изданието му от 15 май 1874 г. В нея се констатира, че: „Нашите днешни училища, може да се каже, не са български“ Ний изучаваме „всичко чуждо, а нашето родно, от което трябваше да се захване, ний оставаме на страна“ и ако това продължи „подир половин столетие за голям наш срам“ потомството ни не ще може да знае ни наредата на своите дядови къщи, ни покъщнини, ни сечива, ни облекла, ни нищичко българско.“ За преодоляването на това пагубно за българщината състояние, авторът препоръчва уреждането на изложби и музеи, които са сред „главните средства за изучаване на Отееството и